

Він високий – принаймні це – ювілейне число, яке Ви мені надіслали. Високий у доборі художнього слова – поетичного й прозового, в художньому оформленні, у виставках художника І.Коваля та фотографа О.Гордієвича.

Те, що я тут написав, не схоже ні на рецензію, ні на відгук. Воно скоріше нагадує роздуми, що виникли після знайомства з Вашою творчістю. Якщо маєте де надрукувати – дайте назву та надрукуйте. Якщо ж матеріал у жодні часописні ворота не впишеться, – ну, що ж... Він стане складовою все того ж інформаційного поля, про яке я згадував.

Хай щастить!

Ваш – Віктор Савченко

21 листопада 2007 р., м. Дніпропетровськ

АТЛАНТИДНО

Вікторові САВЧЕНКУ присвячую

Був голос мені
уві сні:
«Атлантидо!»
Оглянувся я –
ні людей, ні землі.
І стало так дивно,
так наскрізно видно,
що вбачив... ескадри
на дні мозолів.

Це я Атлантида?
Це дні потопельні?
Це все забираю
з-під неба на дно?
Крізь мене... мотири гримлять
чи... бетельні?
В майбутньому
блискає... давнє давно?

Це ніч горобина?
Страсна це година?
Для чого? Для кого?
За віщо? Кому?
Я ж був уже садом
квітучим і димним,
я плодом гірким
вже котився в п'їтьму...

І голос мені наказав:
«Прокидайся!
Прокинься й рости,
хоч би хвили які;
ростивши – рости,
Атлантидою дляйся!...
Людиною? Можеш. Про очі людські».

... Прокинувся. Дляюся. Звична рахуба.
Тримаю. Несу. І, ростивши... расту?
По-людськи немов себе цуплю за чуба.
Скелясто немов зупиняю версту.

І так мені, так мені, так атлантидно,
дарма, що комусь мене зовсім не видно,
а хтось мене... Полтвою зверхньо зове?
Нехай собі. Хай йому буде не встидно,
що й цим... не бере він мене за живе?

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ
13 грудня 2007 р., м. Вінниця

ЗМІСТ ЛЮДСЬКОГО ІСНУВАННЯ — ПОДВИГ САМОПІЗНАННЯ

До 285-річчя від дня народження Григорія Сковороди

Він зауважував – щоб змінити суспільство, кожній людині необхідно спочатку змінити себе.

Для багатьох сучасників цей мандрівний жebraкуючий філософ був українським Сократом. У своїх творах доводив, що ніякі матеріальні блага і почесні не зроблять людину щасливою. Лише улюблена справа, щира дружба дають відчуття щастя.

У нашому університеті zorganizували справжню подорож у «сковородинський період».

-поміж великих імен, якими пишеться український народ, поряд з Шевченком і Франком, слід обов'язково назвати ім'я Григорія Сковороди, великого просвітителя, родоначальника літературної байки в Україні. Філософ і поет, оригінальний і незалежний мислитель, бунтар думкою і самим способом свого життя, високий він над нашою землею, мов творіння зодчих Київської Русі, піднімається, мов сплески народної душі у вільнолюбній козаччині, промовляє задушевність своєї поетичної сопілки, мов сумовито-здумливе звучання народної пісні.

Григорій Сковорода вийшов з самих глибин народу. Син простого малоземельного козака з містечка Чорнухи на Полтавщині, він, попри високу освіту, яку здобув, попри знайомства з «сильними світу», до кінця днів не зрадив тим людям, з середовища яких вийшов, він залишався серед тих людей, увійшов у їхні думки, в їхні пісні і сподівання, таким він залишиться у вічності...

Літературна спадщина письменника вражає жанровим розмаїттям, адже його перу належать і філософські діалоги та трактати, і байки, і пісні, і афоризми. І всі ці твори автор підпорядковував єдиній меті – просвітельській.

Для учнів він був не лише наставником, а й другом, виховував у їхніх серцях любов до рідного краю і потяг до знань. У байці «Соловей, Жайворонок і Дрізд» письменник наголосив: «Дружби не можна ні випросити, ні купити, ні силою вирвати... Щасливий, хто хоч саму тільки тіль доброї дружби нажити спромігся. Нема нічого дорожчого, солодшого і кориснішого за неї».

Історичне значення творчості Г.С. Сковороди полягає в тому, що він заклав підґрунтя, на якому і надалі розвивалась передова філософська думка і літературна творчість як в Україні, так і в Росії. І ще не одне покоління звертатиметься до мудрості Григорія Сковороди, прагнучи втілити мрію людства про створення гуманістичного суспільства.

нашому університеті відбулося свято на честь Григорія Сковороди. Українські та іноземні студенти, бібліотекарі та викладачі кафедри мовознавства поєднали творчі сили та організували справжню подорож у «сковородинський період». Усі учасники та глядачі спробували зануритися в той час, коли жив і творив великий філософ. Під час декламування віршів, читання байок та прослуховування деяких пісень Григорія Савича, здається, що кожен присутній на цьому святі побачив перед собою розумні і лагідні очі людини, яка все життя вболівала за щастя інших, хоча сама не зазнала його...

Ірина ЗОЗУЛЯ, викладач кафедри мовознавства